

แนะนำผู้ใช้อาร์มโก้กล๊ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

เรื่อง

แนะนำแนวทาง

ทำจิตในเวลาใกล้จะตาย

แสดงโดย

พระคุณเจ้าหลวงพ่อดาบสสุมน

แห่งอาศรมเวฬุวัน

ป่าอ้อดอนชัย จ. เชียงราย

แสดงไว้เมื่อ พ . ศ ๒๕๒๘

บันทึกใหม่ที่วัดกุแก้วธรรมาราม อ. เวียงป่าเป้า จ . เชียงราย

โดยผู้บันทึก ปุตตโม

วันอาทิตย์ที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

แนะนำผู้ใช้อาร์มโกไลต์ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

คำนำ

มีผู้สนใจถามถึงเวลาโกไลต์จะตายว่า ควรทำอะไร และอย่างไรจึงจะดีจะถูก ข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะอธิบายให้ท่านๆ ข้าใจแจ่มแจ้งได้ด้วยคำพูดเพียงประโยค สองประโยค จึงหาโอกาสเขียนแนะแนวทางการทำจิตใจเวลาโกไลต์ตายขึ้นแทนแม้กระนั้นก็ยังมิละเอียดพอ

และหนังสือที่เขียนชิ้นเล่มนี้ ก็มีใจว่าจะเป็นแนะนำไปปฏิบัติในเวลาโกไลต์ตายเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ใช้เป็นหลักเจริญกัมมัฏฐาน ภาวนาในเวลาที่ไม่ใช่เวลาโกไลต์ตายด้วย

มีความสำคัญอย่างไรหรือ เวลาโกไลต์จะตายจึงจะต้องทำให้ดีให้ถูก เนื่องจากว่าเวลาโกไลต์ตายนั้น เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อในการที่จะเริ่มก่อภพก่อชาติใหม่ ถ้าเวลาเริ่มก่อใหม่นั้น มีเหตุมีปัจจัยเครื่องปรุงแต่งดี ภพชาติใหม่ก็จะดีมีสุขสันต์กาลนาน ถ้าไม่ดีก็จะตรงกันข้ามๆ เครื่องปรุงแต่งดี เช่นคนรับจ้างทำงานของท่านอนาปิตกเศรษฐี คนรับจ้างทำงานนั้นได้รักษาอุโบสถกึ่งหนึ่ง คือเวลากลางคืน เพราะเวลากลางวันไปทำงานนอกบ้านไม่รู้วันอุโบสถ ครั้นมารู้มาเห็นคนในบ้านเศรษฐีเขารักษาอุโบสถกันทั้งนั้น จึงรักษากบ้างโดยไม่กินอาหารเย็นในวันนั้น ตกกลางคืนโกไลต์จะแจ่มใสแผ่แสงขึ้นมากและไม่ยอมกินอะไรๆ ก็สิ้นชีพไปบังเกิดเป็นเทพเจ้าเป็นเทวดามีบ้านมีเมืองอยู่ในแดนป่าหิมพานต์บริบูรณ์สุขพร้อมไปด้วยทิพย์สมบัติ เมื่อตาส ๕๐๐ เดินทางออกจากป่าหิมพานต์ นั่งพักรอนที่ใกล้ต้นไทรใหญ่จะไปกรุงโกสัมพี เทวดาผู้มีศักดิ์นี้จึงออกมาสวดเคราะห์ ด้วยน้ำจิตทำโภชนาอาหารทิพย์ นับว่าเทวดานี้แม้เป็นเทวดาชั้นต่ำแต่ก็จักเสวยสมบัติอันมีสุขนี้สันกาลนาน

หนึ่งแสนหนึ่งหมื่นสองพันปีเมืองมนุษย์ ยังไม่เท่าสองวันของเทวดาชั้นนี้ เทวดาชั้นนี้จะมียายุห้าร้อยปีทิพย์ นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน สิบสองเดือนเป็นหนึ่งปีเมืองมนุษย์เราแล

คนทำงานรับจ้างของท่านอนาปิตกเศรษฐีผู้บังเกิดเป็นเทวดาสวรรค์นี้เพราะเหตุเครื่องปรุงแต่งจิต คือความผ่องใสแห่งจิต มีจิตยินดีตั้งมั่นโดยอาศัยอุโบสถกึ่งหนึ่ง

และคนรับจ้างของท่านอนาปิตกเศรษฐี ผู้บังเกิดเป็นเทวดาชั้นนี้ หากนึกปรารถนาเอกราชหรือราชสมบัติ ในเมืองมนุษย์ในเวลานั้นก็จะได้ง่ายแล อาศัยกึ่งหนึ่งของอุโบสถเป็นอารมณ์ ประคองกันในชาติหลังที่จะมาเกิด เพราะความที่จิตผ่องใสเป็นเหตุ เพราะฉะนั้นในเวลาโกไลต์ตายจึงมีความสำคัญ

อันความผ่องใสแห่งจิตนั้น เป็นดังแก้วสารพัดนึก จึงควรทำจิตใจให้เป็นแก้วสารพัดนึกตั้งแต่บัดนี้แล

แนะแนวทาง

แนะนำผู้ใช้อารมภ์ไกลตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

เวลาใกล้จะตาย ทำจิตทำใจอย่างไร หรือนึกอย่างไร

จึงจะดีที่สุด?

ขอชี้แจงว่า จงทำตามแนวทางพระพุทธโอวาทที่ว่า “สะจิตตะปะริโยทะปะนัง” ทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว อันนี้แล เป็นดีที่สุด ถูกต้องที่สุดๆ

ตามพุทธโอวาทนี้ นัยว่า ทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว หรือให้ผ่องใสขาวรอบท้นทั้งเข้าใจไม่ยาก และก็ทำได้ทุกคน จะแตกต่างกันบ้าง ก็คือจะผ่องใสกันมากน้อยแค่นั้น

ปกติทุกคนย่อมจะมีจิตผ่องใส และไม่ผ่องใสอยู่เป็นประจำแล้ว เช่นเวลาประสบอารมณ์ที่ชอบใจ จิตก็ผ่องใส อารมณ์ที่ไม่ชอบใจจิตก็เศร้าหมอง หรือเวลาตื่นจากหลับก็ผ่องใสตั้งนี้เป็นต้น นี่ก็ธรรมดาสามัญชนทั่วไป

พระพุทธโอวาทบทที่ว่า ให้ทำจิตของตนให้ผ่องแผ้วนี้ ย่อมหมายถึงจิตที่ผ่องแผ้ว หรือผ่องใส อันเกิดจากการทำเป็นเหตุ คือให้ผ่องแผ้วผ่องใส

จะอุปมาเนื้อความนี้ จิตก็เหมือนน้ำในหม้อในโอ่ง หรือผ้าขาวผืนที่เราใช้อยู่

เมื่อจิตเราท่านเหมือนน้ำในหม้อในโอ่ง ภายก็คือหม้อหรือโอ่ง ที่ใส่น้ำนั่นเอง ทำอย่างไรเล่าน้ำในหม้อในโอ่งจะใสผ่องแผ้ว เราก็ไม่เอาอะไรมาผสม และไม่ก่อกวน หรือแม้จะมีอะไรอยู่ก็จะนำออก น้ำในหม้อในโอ่งก็จะใสผ่องแผ้วขึ้นมา

จิตเราเหมือนผ้าขาวก็ดี เมื่อเศร้าหมองไป เพราะฝุ่นธุลี สิ่งสกปรกที่มาจับต้อง เราก็ต้องซักฟอกขัดเป่า ก็จะได้กลับเป็นผ้าขาวสะอาดขึ้นมา ในที่นี้จะขอรวบรัดตัดตรงเข้าหาเรื่องการทำจิตให้ผ่องแผ้วผ่องใสในเวลาใกล้จะตายว่าจะทำวิธีใด ? ข้อนี้ก็มีมีทางใดที่จะถูกแต่ตรงตามความหมายเท่ากับหลักการสละปล่อยวางสิ่งทั้งปวง เพื่อให้จิตผ่องแผ้วใสสะอาด เพราะจิตใจผ่องแผ้วใสสะอาดเป็นบรมธรรม เป็นจิตพ้นจากเครื่องเศร้าหมองทั้งหลาย พ้นเครื่องผูกพันทั้งปวง เป็นภาวะเข้าถึงความจริง เป็นแก่นธรรม เป็นเนื้อแท้อันไม่เกิดแก่เจ็บตาย เป็นภาวะไม่มีต้น ไม่มีปลายผ่องใสบริสุทธิ์รอบๆ

เรื่องอนาปิณติกเศรษฐี

ตอนนี้ จะนำเรื่องการทำจิตทำใจ เวลาใกล้จะตาย ตัวอย่างในสมัยพุทธกาลมาแสดง คืออุบาสิกาอนาปิณติกเศรษฐี เมื่ออาพาธหนักใกล้จะตาย พระสารีบุตรเถระไปบอกสอนให้สละปล่อยวางสิ่งทั้งปวง คือบอกสอนว่า

แนะนำผู้ใช้อาร์มโกล์ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

เราจะสละป้อย่างไม่ยึดถือซึ่ง

ดาที่สำหรับมองเห็นรูปา

หูที่สำหรับได้ยินเสียงา

จมูกที่สำหรับสูดกลิ่นา

ลิ้นที่สำหรับลิ้มรสา

กายที่สัมผัสผืนดินถูกต้องา

ใจที่สำหรับรู้อารมณ์า

เราจะสละป้อย่างไม่ยึดถือซึ่ง

รูปที่ตาได้เห็นา

เสียงที่หูได้ยินา

กลิ่นที่จมูกรู้ได้า

แนะนำผู้ใช้อาร์มใกล้ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ
วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

รสที่ลิ้นรู้ได้

ผัสสะที่กายรู้ได้

พระพุทธองค์จึงตรัส เพื่อให้เธอสละปล่อยสละวางว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เธอจะเข้าใจข้อนี้เป็นไฉน

ตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ, เที่ยงหรือไม่เที่ยงา

ภิกษุใหม่ผู้อาพาธกำหนดข้อความที่พระพุทธองค์ตรัสถามนี้แล้ว เห็นว่าไม่เที่ยง จึงกราบทูลตามความเป็นจริงว่า ไม่เที่ยงพระเจ้าข้า

พระพุทธองค์ถามอีกว่า สิ่งใดไม่เที่ยงแล้วผู้เข้าไปยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่เที่ยงนั้น เพื่อปรารถนาสิ่งที่ไม่เที่ยงนั้นให้หยุดยู่ก็ดี ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็ดี ไม่ให้เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ก็ดี จะได้ตามความหวังแลหรือ

ภิกษุใหม่ผู้อาพาธกราบทูลว่าไม่ได้พระเจ้าข้า

พระพุทธองค์ตรัสว่า ก็เมื่อไม่ได้ตามความหวัง จะเป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า

ภิกษุใหม่ผู้อาพาธ กราบทูลว่า เป็นทุกข์พระเจ้าข้า

พระพุทธองค์ตรัสว่า ก็เมื่อเป็นทุกข์เช่นนี้ ควรแลหรือ จะเข้าไปยึดไปถือในสิ่งนั้นๆ มีตาเป็นต้นว่าเป็นเธอ เป็นของๆ เธอ

ภิกษุใหม่ผู้อาพาธ กราบทูลว่า ไม่ควรพระเจ้าข้า

พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า ดูกรภิกษุ ก็เพราะสิ่งนั้นๆ มีตาเป็นต้น ไม่ใช่เธอ ไม่ใช่ของๆ เธอ จึงไม่ได้สิ่งนั้นตามหวัง

แนะนำผู้ใช้อาร์มใกล้เคียง

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

อริยะสาวก ผู้ดับแล้วอย่างนี้ รู้แล้วอย่างนี้ย่อมระอา เหนื่อยหน่ายคลายความยินดี ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง สละปล่อยสละวางสิ่งทั้งปวง มีตาเป็นต้น มีสุขเวทนาทุกขเวทนา เป็นที่สุด

อริยะสาวกนั้นแล ย่อมบรรลุถึงธรรมวิเศษ พ้นทุกข์ด้วยประการทั้งปวงแล

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าแสดงพระพจน์นี้แล้ว ภิกษุใหม่ผู้อาพาทับบรรลุถึงความเป็นอริยะ รู้สิ่งที่เกิดดับ คือว่ารู้ว่าสังขเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นล้วนดับไปเป็นธรรมดา มีความสละปล่อยวางสิ่งทั้งปวง ไม่ยึดมั่นถือมั่นสิ่งทั้งปวง มีจิตใจผ่องใส มีใจอันบริสุทธิ์ ดึงน้ำในท้วงลึกกว้างใหญ่ใสสะอาด บริสุทธิ์ฉะนั้น เมื่อสิ้นลม อัสสาสะ ปัสสาสะ ก็ไปบังเกิดสุคติโลกสวรรค์ อันเป็นที่สุดแล

เนื้อเรื่องทั้งสองนี้ ขำขันจะมีความแตกต่างกัน แต่ข้างปลายลงอย่างเดียวกัน เรื่องต้นคือพระสิริบุตรบอกสอน อุบาสกอนาถปิณฑิกเศรษฐี ให้สละปล่อยสละวางไปเลย โดยไม่ได้ถามถึงอารมณ์สำรอง ส่วนเรื่องที่สองภิกษุใหม่นั้น พระพุทธองค์ทรงถามทวนให้มื่ออารมณ์สำรองหรืออารมณ์พื้นฐานเสียก่อน แล้วจึงลัดเข้าหาการสละปล่อยสละวาง ที่ว่าถามให้มื่ออารมณ์สำรองเสียก่อนนั้นอย่างไร คือถามว่า เธอไม่เดือดร้อนเพราะศีลของเธอที่เคราหมองหรือนำรังเกียจบ้างหรือ การที่พระพุทธองค์ทรงถามถึงศีลเช่นนี้ ก็เพื่อนำทางให้ท่านระลึกถึงศีลที่ท่านเพียรรักษามาด้วยดี ด้วยการเข้าบวชในพระศาสนา トラบเท่าปัจจุบันที่กำลังอาพาธอยู่นี้ภิกษุใหม่ ท่านยังคงระลึกถึงศีลของท่านอันรักษามาดีเช่นนี้ ก็เป็นเห็นให้ท่านมีใจดี มีจิตตั้งมั่น เมื่อจิตมีจิตตั้งมั่นเช่นนี้ ก็เป็นอันยืนยันได้ว่าท่านมื่ออารมณ์สำรองแล้ว และลำดับต่อไปจากมื่ออารมณ์สำรองแล้ว พุทธองค์ก็นำเข้าหาความสละปล่อยสละวาง เป็นขั้นที่สุด

อารมณ์คืออารมณ์สำรองนี้ เปรียบเหมือนท่อนหรือขอนไม้ที่ลอยน้ำ สำหรับช่วยเป็นเครื่อง พุงคนไม่ให้จมน้ำ และช่วยหนุนคนในการที่จะก้าวไปสู่ฝั่งฉะนั้น หากคนผู้มีท่อนหรือขอนไม้ เป็นเครื่องช่วยไม่ให้จมน้ำ และหนุนเพื่อก้าวสู่ฝั่งเช่นนี้แล้ว แต่ไม่ยอมสละปล่อยสละวาง แม่ท่อนหรือขอนไม้ที่ตนอาศัย ก็จะขึ้นสู่ฝั่งไม่ได้ แต่เมื่อสละปล่อยสละวางทั้งหมดได้ จึงขึ้นสู่ฝั่งได้แล

สำหรับอุบาสกอนาถปิณฑิกเศรษฐีนั้นพระสิริบุตรเถระ ท่านมิได้สอนให้ระลึกถึงอารมณ์ดีเป็นอารมณ์สำรองก่อนเลย ข้อนี้อีกขอบแล้ว เพราะว่าอุบาสกผู้นี้ ท่านมื่ออารมณ์ดีเป็นเครื่องสำรองอยู่พร้อมแล้ว ท่าน ศีล เมตตา พุทโธ ธัมโม สังฆโม พร้อมบริบูรณ์อยู่ทุกเมื่อเชื่อนั้นในท่าน จึงไม่จำเป็นที่จะต้องให้ผู้ใดมาบอกมาสอน ให้ท่านมื่ออารมณ์สำรอง อย่างไรใดเกินกว่าที่ควร และเสียเวลาโดยไม่มีผลอย่างใดขึ้นมาอีก

อีกประการหนึ่ง ท่านอุบาสกผู้นี้ อารมณ์สำรองก็ไม่จำเป็นแก่ท่านเลย เพราะแก้วอันประเสริฐคือ

พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ เกิดขึ้นในใจของท่านอุบาสกผู้นี้แล้ว ใจของท่านอุบาสกผู้นี้เป็นดวงแก้วสว่างอยู่ทุกเมื่อ แก้วที่ใจหรือใจคือแก้วนี้ ดีกว่าเลิศกว่าแก้วภายนอก ดีกว่าเลิศกว่าพระพุทธเจ้าข้างนอก เพราะพระหรือแก้วข้างใน นี้เป็นของแท้ของจริงแน่นอนอีกในหนึ่งว่าเรามีทั้งหลายก็อยู่ที่ใจของท่านนี้แล้ว ที่อื่นนอกจากใจไม่มีเลย

ขอย้อนกล่าวอารมณ์สำรองอีกสักน้อยหนึ่ง อันว่าอารมณ์สำรองนี้นั้น แม้จะไม่จำเป็นแก่ทุกท่านทุกคน ในเวลาใกล้จะตาย แต่ทุกท่านทุกคนก็จำเป็นที่จะต้องมิไ้ คือสร้างบารมีอันเป็นเครื่องสำรองไว้และอิงได้สร้างไว้มากเท่าไร ก็ยิ่งมากเท่านั้น เพราะเป็นพื้นฐานสำคัญ หากเวลาใกล้จะตาย การสละปล่อยสละวางไม่เป็นที่อารมณ์พื้นฐานหนุนโด้ในเวลานั้น บารมีแม้มีมากเพียงอย่างเดียว มีศรัทธากระทำด้วยความไม่ประมาท ก็ย่อมช่วยได้แท้

แนะนำผู้ใช้อารมภ์ไกลตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

บารมี นั้นพระพุทธเจ้าทั้งหลาย แสดงไว้มีสลับอย่าง ได้แก่ทานการสละให้ ศีลปกติไม่เศร้าหมอง เนกขัมมะการบำเพ็ญพรตถือบวช ปัญญาความรู้ วัธยะความอุสสาหะพากเพียร ชันติความอดทน สัจจะความมีใจจริง อธิฐานะความตั้งใจไว้อยิ่ง เมตตาความมีใจเผื่อแผ่เอ็นดู อุเบกขาความมีใจเป็นกลางมันนัง

บารมี แปลว่าเครื่องให้อภัยที่ดียิ่ง คือถึงฝั่งบรมสุขที่พ้นทุกข์ คือพ้นโศกฆาตกร ด้วยการเวียนเกิดแก่ เจ็บตาย โศกปะปริเทวทุกขณะโหมะนัสอุปายาสฯ บารมีสิบนี้พระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ สร้างไว้ดีแล้วทั้งนั้นไม่วั้นเลย

ปัจจุบันนี้ ในท้องที่บางแห่ง นิยมสอนและแนะนำให้ผู้ไกลจะตายระลึกถึง พุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นที่หน่วง คือให้ถือเอาเป็นอารมณ์สำรอนั่นเอง ข้อนี้นะว่าไม่ดีก็ได้อยู่เหมือนกัน และก็ดูเป็นการง่ายดีด้วย คนที่ไม่ได้สร้างบารมีอะไรในชาติปัจจุบันนี้ไ้เลย ก็ถือเอาเป็นอารมณ์สำรอนเวลาใกล้จะตายได้ แต่ก็นั่นแหละ คนที่ไม่รู้ว่าพุทโธเป็นอย่างไร ธัมโมเป็นอย่างไร สังโฆเป็นอย่างไร หากได้ยินพระนามเพียงเปลือกๆ ก็เกรงว่าจะไม่ได้ผลแน่นอน เพราะพื้นฐานไม่มัน แต่ก็คงจะดีกว่าที่จะไม่ได้อะไรเสียเลย

สำหรับพุทธบริษัทที่เข้าถึงพระศาสนา รู้เนื้อความในพระพุทธศาสนา รู้ศีลธรรม รู้พระพุทธานุภาพ รู้พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ อันประเสริฐ และมีความเลื่อมใสยิ่งแล้ว หากระลึกถึงได้ ในเวลาใกล้จะตายก็เป็นทางที่ดีอยู่ ไม่ต้องสงสัยหรอก ที่จะไปเกิดสุคติภูมิได้ พระพุทธองค์ตรัสว่า จิตเต อะสังกัถิภูเว สุกติปาฏิักงาชา เมื่อจิตผ่องใสแล้ว ย่อมจะไปเกิดสุคติ ไม่ต้องสงสัยฯ

จึงเป็นอันว่า พุทโธ ธัมโม สังโฆนี้ เป็นอารมณ์สำรอนเวลาใกล้จะตายได้ พุทโธ ธัมโม สังโฆ จึงเท่ากับเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มบารมีสิบอย่าง พุทโธ ธัมโม สังโฆ จึงเป็นประหนึ่งสายเชือกแก้ว อันสอดร้อยไว้ซึ่งพวงมาลา แก้วคือบารมีทั้งสามสิบอย่างนั้น หรือเป็นดั่งเชือกแก้วสามเกลียว ข้างปลายทอดยาวยื่นหย่อนลงมาจากฝั่งบน มาเชื่อมโยงกับบารมีทั้งสิบอย่าง หรือเหมือนบรโธดแก้วทอดลงมาจากฝั่งบนก็ว่าได้ เพื่อให้ผู้มีบารมีจับกำป็นายเหยียบย่างขึ้นฝั่งอนันนา

ท่านสรณาคณ สมัยกาลศาสนาขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้าลัทธิ ในกัปที่สามสิบเอ็ด แต่ปัจจุบันถอยหลังไป เป็นอาชีวก เรื่องมีอยู่ว่า อาชีวกผู้หนึ่งถือบวชนอกพุทธศาสนา ได้ลงเรือไปกับหมู่คนเรือ ผ่านยังสมุทรท้าวถึงกลางสมุทร เรือถูมรสุมคลื่นลมพายุโหม และถึงแก่อับปางลง ก่อนเรือจะอับปางลงนั้น อาชีวกมีความหวาดกลัวต่อมรณะภัยมาก เห็นภิกษุสาวกพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมา ด้วยกันในเรือลำเดียวกันนั้น ไม่มีอาการสอด้งหวามกลัว ภิกษุสาวกพุทธเจ้าได้บอกว่า เราไม่กลัวเพราะเรามีสมณะอันประเสริฐ คือพุทโธ ผู้ตรัสธรรม เป็นพระอรหันต์ไกลจากกิเลส รู้ทั่วพร้อมรู้ที่สุด และเบื้องต้นของสังขารทั้งหลายฯลฯ อาชีวกได้สดับฟังจากภิกษุนั้นแล้ว จึงขอสมณะบ้าง ภิกษุได้ให้สมณะแก่เธอ เธอก็รับเอาสมณะไป คือพุทโธ แม้ธัมโม สังโฆ ด้วยความเชื่อและเคารพเลื่อมใสเป็นอย่างยิ่ง ครั้นเรืออับปางลง อาชีวกนั้นก็สิ้นชีพก็ไปเกิดในสุคติ เพราะมีพุทโธ ธัมโม สังโฆ เป็นที่สมาธินิหิตจิตใจให้จิตผ่องใสเป็นเหตุ ฯ อาชีวกกล่าวดังนั้น ก็ถึงพุทโธ มีพุทโธแบบข้างนอกนั่นเอง แต่ที่เคารพเลื่อมใส ก็ด้วยรู้ว่าพุทโธอันประกอบด้วยคุณ มีไกลจากกิเลสเป็นต้น และก็ถือเอาในฐานะพุทโธเป็นบุคคลผู้ตรัสรู้เอง แนะนำโลกคือประชาชนให้รู้ตามฯ

ส่วนพุทโธที่แท้หรือพุทโธอย่างแท้จริงคือใจของท่านนี่เอง พบได้ถึงโดยไม่ต้องร้องเรียกหรือเที่ยววิงวาท ใจของเราท่านเป็นแก้วอันประเสริฐแล้ว เป็นแกนในของสิ่งทั้งปวง และประกอบกลืนสิ่งทั้งปวงอยู่ ถ้าเมื่อใดเรารู้เห็นใจของเรา เมื่อนั้นเรารู้เห็นพระพุทโธ และแม้พระธัมโม พระสังโฆ ใจเป็นธรรมอันประเสริฐไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายไม่มีต้น ไม่มีปลาย ไม่มีอดีต ไม่มีอนาคต ไม่มีปัจจุบัน ไม่มีในกาลทั้งปวง เหนือกลางวันกลางคืน เหนือแม้นฤดกาล จึงชื่อว่า อากาลิโก

เหมือนฟ้าเหนือดวงดาว และนักขัตตระณัน ใจก็คือธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ จึงเป็นภาวะเดียวกัน เป็นแก้วดวงเดียวกัน เป็น

อ

มตัง อนันตัง

สว่างรุ่งโรจน์แจ่มใสอยู่ทุกเมื่อเหนือโลกทั้งปวงเล่า

พุทโธ ธัมโม สังโฆ ที่ระลึกกันส่วนมากเป็น พุทโธ ธัมโม สังโฆ เปลือกนอก และตั้งอาชีวกที่ยกมา เป็นตัวอย่างนั้น เป็นสรณะข้างนอก ยังไม่เข้าถึงตัวในหรือตัวจริง แต่ก็เป็นพุทธานุสสติ ผู้ระลึกแล้วก็เป็นประโยชน์

แนะนำผู้ใช้อารมภ์ไกลตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

และเมื่อไกลจะตายก็ให้เกิดสุดติโลกสวรรค์ เพราะจิตใจฝังใจเป็นเหตุ

ว่าถึงคนไกลจะตาย ถ้าจิตใจจะฝังใจได้ด้วยเหตุอันใดก็ตาม หากมีใช้ระลึกถึง พุทโธ อัมโม สังฆโม แต่ระลึกถึงอย่างอื่นมีทานเป็นต้น แม้จะให้แค้นแค้นกา จิตฝังใจก็ไปเกิดสุดติโลกสวรรค์

ตั้งเช่นหลิทหายเชิญใจเกี่ยวหน้าชายเลี้ยงชีพ ได้มีน้ำจิตปั้นข้าวสุกปั้นหนึ่ง ที่ตนจะกินกลางทุ่งนา ให้เป็นทานแก่กาดัวหนึ่ง เมื่อไกลจะตายระลึกถึงบุญนื้ออย่างเดียว ได้ให้จิตฝังใจ ก็ไปเกิดสุดติโลกสวรรค์
มีเทพอัปสรก็บุญประมาณพันนางแวดล้อม เสวยสมบัติทิพย์ ฉะแดนสวรรค์มีสุขมากแล

อาชีวกผู้มีจิตฝังใจ ตั้งนำมาแสดงข้างต้นนี้ เป็นความฝังใจแห่งจิตระดับต่ำ เป็นปฏุชนคนสามัญ

ส่วนอุบาสกอนาปัตติกเศรษฐี และภิกษุใหม่ที่กำลังมาข้างต้น ผู้สละปล่อยสละวางก็มีจิตฝังใจเหมือนกัน แต่ฐานะหรือสภาพจิตสูงกว่าอาชีวก เพราะอุบาสก อนาปัตติกเศรษฐี และภิกษุใหม่นั้น ระดับจิตเป็นอริยบุคคลเหนือชนสามัญ

หากจะกล่าวระดับความฝังใจแห่งจิตแล้วก็มี ๓ ระดับ คือระดับความฝังใจของจิตปฏุชน เป็นระดับต่ำ ระดับความฝังใจของจิตอริยชนที่เป็นเสาะ เป็นระดับกลาง ระดับความฝังใจของจิตอริยชนที่เป็นอะเสาะ เป็นระดับสูง

จิตฝังใจระดับต่ำ มีกิเลสเช่นคนทั่วไป ตายไปสู่สุดติสวรรค์ แต่หลังจากนั้นคิดการเกิดไม่แน่นอน ำ จิตฝังใจระดับกลาง เป็นอริยชน ดับกิเลสได้บางส่วน ยังมีเกิดอีก แต่ไม่ไปเกิดในอบาย และมีความแน่นอนที่จะพ้นทุกข์
และดับกิเลสได้สิ้นเชิงในกาลเบื้องหน้า ำ จิตฝังใจระดับสูงเป็นอริยชน มีความพ้นทุกข์ได้สิ้นเชิง ดับกิเลสได้สิ้นเชิงในกาลชาติปัจจุบัน

ขยายความในเรื่อง

คำว่าจิตหรือใจ ความหมายอย่างเดียวกัน คำว่าสละปล่อย สละวาง ก็คือจิตนั่นเอง เป็นผู้สละปล่อยสละวาง คำว่าใจไม่เที่ยงก็หมายถึงใจที่ประกอบด้วยอารมณ์ มีวิชาวินทาคาพาหวนประกอบกัน

คำว่าพ้นหรือหลุดพ้น ก็จิตนั่นเองพ้น และพ้นจากกิเลสเป็นต้น จิตนี้แลเมื่อระงับอาการนึกอาการคิด และเกาะเกี่ยวอะไร ำ แล้ว ย่อมหลุดพ้นถึงความบริสุทธิ์ผู้คุมฝัง จิตบริสุทธิ์ผู้คุมฝัง พ้นไปจากสัพพะกิเลสสัพพะทุกข์ดับไป
ก็เหมือนผ้าขาวอันบริสุทธิ์ แยกออกจากกันแล้วจากเครื่องสกปรก ที่มาจับต้องฉะนั้น หรือจิตนั้นเป็นดั่งน้ำ ที่แรกน้ำนั้นเป็นน้ำขุ่น แต่เมื่อกลั่นกรองด้วยวิธีการแล้ว ความขุ่นแยกตัวออกไป คงเหลืออยู่แต่น้ำแท้ใสบริสุทธิ์ ฉะนั้นคือกลับเป็นใส

คำถามมีว่า เมื่อจิตสละปล่อยสละวาง สิ่งทั้งปวงรอบแล้ว ไม่มีอะไรเกาะเกี่ยวเลยจิตจะอยู่กับอะไร จะอยู่อย่างไรเล่า?

แนะนำผู้ใช้อาร์มใกล้ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

คำตอบมีว่า เมื่อจิตสละปล่อยสละวาง สิ่งทั้งปวงแล้ว จิตจะมีที่อยู่ใหม่ และโดยไม่ต้องเกาะเกี่ยวอะไรเลย คือเมื่อจิตสละปล่อยวางแล้ว จิตจะแปรสภาพละลายตัว จากความหยาบแค่นมาเป็นละเอียดอ่อน และจะพบความสงบบริสุทธิ์ที่ว่างจากสิ่งรบกวน เหมือนน้ำแปรสภาพ จากสิ่งที่จะคายที่ขุ่นที่เป็นคลื่น กลับมาเป็นความสงบบริสุทธิ์ โสสอาดและสงบอยู่ในภาชนะนั้นๆ อนึ่งจิตที่สละสิ่งทั้งปวง หรืออารมณ์ทั้งหลายแล้วจิต ก็เป็นจิตเข้าสถานที่สงบจากโลก เหมือนดังคนเข้าห้องนอนพักสงบ ปิดประตูไล่กลิ่น ไม่รับแขกไม่ยุ่งเกี่ยวกับใครๆ ทั้งนั้น สงบปลอดภัยสุขสบายอยู่นั่น

สังขารทั้งหลายไม่เที่ยง จะเป็นสังขารในอดีต อนาคต ปัจจุบัน ก็ว่างเสมอกัน เพราะความที่ดับไปโดยไม่เที่ยง จึงเอาเป็นที่พึ่งแท้ไม่ได้

พุทธบริษัทส่วนมาก ย่อมถือกันว่า บวบวครละ บุญควรวบ่าเพ็ญ ชั่วควรเว้นดีควรทำ และเมื่อเวลาใกล้จะตาย จะได้นึกถึงบุญนึกถึงความดี แต่ในที่นี่ แนะนำให้ละให้วางทั้งสิ้น ไม่เอาไม่เกาะอะไรเลย จะเป็นผู้ปล่อยประโยชน์ไรแก่กันสาร ไม่มีที่พึ่งอะไรหรือ

จิตไม่ยึดถือ สละวางไม่เกาะอะไรเลยนี่แหละ พระพุทธองค์ตรัสว่าเป็นที่พึ่งแท้แล้ว ถึงแก่ถึงประโยชน์แท้แล้ว ดังพระบาลี ที่พระองค์ตรัสไว้ว่า อะภิญจะนัง อะนันทาณัง เอตังทีปัง อะนาปะรัง ความไม่กังวลห่วงใย ความละวางไม่ยึดถือเกาะเกี่ยวอะไร นี่คือการที่พึ่ง อื่นจากนี้ไม่มี

อีกข้อความที่ว่า ความไม่ยึดถืออะไรๆ ไม่กังวลไม่ห่วงใย ไม่เกาะเกี่ยวอะไรๆ เป็นที่พึ่งแท้ นี้คนทั่วไปฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ มองไม่เห็นช่องทาง ว่าเป็นที่พึ่งแท้ได้อย่างไร เพราะในโลกนี้อะไรเล่าจะไม่มีความยึดถือ ถ้าปราศจากความยึดถือเสียแล้ว ก็คงจะเป็นดังท่อนไม้ลอยไปตามกระแสน้ำ ก่อนเมฆลอยไปตามกระแสลม แต่ถ้าเราลองหยุดยั้งนึกถึงคนแบกของหนัก เทียบดูสักหน่อยก็พอจะเข้าใจได้บ้าง ธรรมดาคนแบกของหนักย่อมเป็นทุกข์ หนักได้ยาก ทุกคนในโลกไม่มีใครชอบแบกของหนักไว้บนบ่าเลย แต่ก็ไม่มีใครแบกอยู่ ความจริงแบกไว้นั้นมันหนัก แบกมากก็ทุกข์มาก แบกน้อยก็ทุกข์น้อย ไม่แบกเสียเลยก็เบาสบาย ชันธุ้ทำมีรูปเป็นต้น หรือสิ่งทั้งปวงเป็นของหนักเป็นของร้อน เป็นทุกข์ เมื่อปลงลงเสียละวางเสีย จึงจะเบาจึงจะเย็นจึงจะสบาย ความเบา ความเย็น ความสบายนี้แหละ ทำให้รู้ว่าเป็นสุข

ความยึดถือเป็นทุกข์ และเป็นต้นเหตุของความทุกข์ทั้งหลายอื่น ๆ ด้วย เมื่อปลงได้สละวางได้ คลายยึดถือได้ ไม่เกาะเกี่ยวอะไรได้ ก็ย่อมพ้นทุกข์ ความพ้นทุกข์นี้แหละจึงว่าเป็นที่พึ่งแท้แล ข้อที่เกรงว่า ปลงของหนักลงจากบ่าแล้ว จะหลุดลอยไปเหมือนท่อนไม้ลอยไปตามน้ำ ก่อนเมฆลอยไปตามลมก็หาไม่ได้

ว่าถึงจิต เมื่อปลงแล้วละวางแล้ว ย่อมใสสะอาดขึ้นมาเอง ความบริสุทธิ์ใสสะอาดแห่งจิตนี้แหละเห็นได้ชัดว่าเป็นของจริงของแท้ เป็นเนื้อแท้แก่นสาร เพราะว่างจากความยึดถือความเกาะที่เข้าไปหุ้มห่อจิต ว่างจากอารมณ์ ว่างจากสิ่งทั้งปวงไปแบบแผ่วแผ่กล่อม อนึ่งจิตอย่างนี้จะเปรียบก็เหมือนฟิล์มถ่ายรูปที่บริสุทธิ์ขาวสะอาด ถ่ายรูปไม่ติดรูปเพราะมีอากาศ มีความสว่างเอิบอาบซึมซาบอยู่รอบนั้น จิตที่ละวางใสสะอาดพ้นจากทุกข์ก็ฉื่อนั้น

ฟิล์มถ่ายรูปไม่ติดรูปแบบนี้ ทางโลกพูดกันว่าฟิล์มเสียไม่ดี แต่เปรียบทางธรรมคือจิตนี้หมายถึงทางดีทางบริสุทธิ์ผู้ดมอง ได้นักความพ้นทุกข์

สรุปความ ในเวลาใกล้จะตาย หลัที่ใหญ่ข้อแรกก็คือ ให้ละวางสิ่งทั้งปวงอย่างเดียว

ปัญหาอยู่ว่า ถ้าสละวางสิ่งทั้งปวงไม่ได้ หรือสละวางไม่ถูก จะทำอย่างไร

แนะนำผู้ใช้อาร์มกิลด์ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

ถ้าสละวางสิ่งทั้งปวงไม่ได้ หรือสละวางไม่ถูก จงทำใจให้เป็นกลางเถิด

จริงอยู่บางคนอาจจะสละวางไม่ได้ ปฏิเสธอารมณ์ไม่ได้ ระวังความนึกคิดไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ก็ให้อยอมรับอารมณ์ที่เข้ามาหรือที่เกิดขึ้นนั้น แล้วทำใจให้เป็นกลาง โดยสำเนียงว่า ทุกขเวทนาอันใดก็ตาม หรืออารมณ์ร้ายอันใดก็ตาม ทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นสังขารไม่เที่ยง อันว่าสังขารที่น่านิบัติ ก็กลับเป็นที่ไม่น่านิบัติได้ ที่ไม่น่านิบัติ ก็กลับเป็นน่านิบัติได้ ทั้งที่เป็นที่น่านิบัติและไม่น่านิบัติทั้งสองนี้ ก็เป็นอารมณ์อันเดียวกันนั่นเอง

สังขารที่เป็นที่รักที่ชอบใจ ก็กลับเป็นที่ไม่ชอบใจได้ ที่ไม่เป็นที่รักที่ชอบใจ ก็กลับเป็นที่รักที่ชอบใจได้ ทั้งเป็นที่รักที่ชอบใจ และไม่เป็นที่รักไม่ชอบใจทั้งสองนี้ ก็เป็นอารมณ์อันเดียวกันนั่นเอง

เพราะเหตุนี้ จึงให้ทำใจให้เป็นกลาง คือเป็นกลางในระหว่างสังขาร ที่น่านิบัติและไม่น่านิบัติเท่าๆ กัน ที่น่ารักและไม่น่ารักเท่าๆ กัน

อีกประการหนึ่ง แม้สังขารสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ที่น่านิบัติและไม่น่านิบัติ ที่น่ารักน่าชอบใจ และไม่น่ารักไม่น่าชอบใจ ก็มีความดับเป็นที่สุดรอบเสมอเหมือนกันด้วย

ความมีอยู่ของสังขารทั้งหลายในปัจจุบันก็เท่าๆกับไม่มี ทั้งที่มีอยู่ทั้งที่ดับไปแล้ว ทั้งสองนี้ย่อมมีความดับว่างเปล่าไปในที่สุดเสมอกัน เพราะฉะนั้นจึงให้ทำใจให้เป็นกลางในระหว่างสังขารทั้งสองนี้ ที่มีอยู่และที่ดับว่างเปล่าไปแล้วเท่าๆ กัน

ว่าอ้างถึงสังขารทั้งหลาย ที่เป็นกลางอีกที อันว่าสังขารทั้งหลายโดยจริง หรือโดยสภาพแล้ว ย่อมเป็นของกลางใครจะว่าบุญหรือว่าบาป ว่าดีหรือว่าชั่ว เข้าใจว่าเป็นบุญหรือบาป ว่าเป็นดีหรือเป็นชั่ว สังขารทั้งหลายก็เป็นกลางอยู่นั่นเอง เรื่องของสังขารทั้งหลายก็มีอยู่ แต่ว่าเกิดขึ้นตามเหตุแล้วไม่เที่ยง ดับว่างเปล่าไปในที่สุด เท่านั้น

คนที่ไม่รู้ตามความเป็นจริงในสังขารทั้งหลาย ในเวลาใกล้จะตาย จิตไปเข้าใจว่าเป็นบุญเป็นบาป เป็นดีเป็นชั่ว ข้อนี้เป็นทางที่ควร ถ้าไปเข้าใจว่าเป็นบุญเป็นความดี เมื่อตายลงก็จะไปสุคติ ถ้าไปเข้าใจว่าเป็นบาปเป็นความชั่ว เมื่อตายลงก็จะไปคตตรงกันข้าม แต่ถ้าไม่ไปเข้าใจว่าเป็นบุญเป็นความดี และไม่ไปเข้าใจว่าเป็นบาปเป็นความชั่ว ละวางสังขารทั้งหลายไม่ยึดถือเกาะเกี่ยว ก็จะบรรลุนิพพาน ถ้าไม่บรรลุนิพพาน เมื่อตายลงก็จะไปสุคติ

ที่ว่ากันว่าบุญว่าบาปว่าดีว่าชั่วนั้น ก็คือสังขารทั้งหมด ที่เป็นกลางเสมอกันหมดนั่นเอง เมื่อจิตไปเข้าใจว่าเป็นบุญเป็นความดี จิตก็มีหน้าขึ้นคาใจ เหมือนกระเจกแก้วขาวใสครอบดวงไฟไว้ เมื่อจิตไปเข้าใจว่า เป็นบาปเป็นความชั่ว จิตก็มีหน้าดำเศร้าหมอง เหมือนกระเจกสีหม่นมัวครอบดวงไฟไว้ ว่าบุญว่าบาปว่าชั่ว จึงเป็นสังขารครอบสังขาร โดยจิตเองไปหาเรื่องตกแต่งบุญบาปดีชั่วขึ้นมาเอง ที่แท้บุญบาปดีชั่วก็คือ อารมณ์หุ้มห่อจิต อันจิตปรุงแต่งเสกสรรอารมณ์ ขึ้นมาห่อหุ้มตัวเองโดยสำคัญเข้าใจผิด

อนึ่งกรรมคือการกระทำที่คนทำแล้ว ทางกายทางวาจา ที่ว่าบุญว่าบาปว่าดีว่าชั่ว นั้นเป็นสังขาร เป็นกลางดับไปแล้วไม่มีแล้ว ว่างเปล่าไม่มีแม้แต่ซาก ใกล้จะตายจิตยังหันเหไปเข้าใจว่า เราได้กระทำแล้ว ซึ่งเป็นบาปซึ่งเป็นบุญ ซึ่งดีซึ่งชั่วอันนั้นๆ ข้อนี้ก็เท่ากับพาตัวเองให้หลงผิด เช่นเดียวกับคนไปเห็นยอดไม้ปลายแหลม ในที่ไม่ไกลไม่ไกล ก็สำคัญเข้าใจว่านั่นปราสาท ความจริงหาใช่ปราสาทไม่ ปราสาทไม่มี แต่เพราะความสำคัญเข้าใจผิด ของคนผู้นั้นเองต่างหาก โดยอาศัยยอดไม้เป็นเค้าเงื่อนสาเหตุเล็กน้อยเท่านั้น แล้วสร้างสรรค์สิ่งอันไม่เป็นจริงขึ้นมา

แนะนำผู้ใช้อารมภ์ใกล้ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

บางคนในอดีตที่ผ่านมา ไปทำกรรมด้วยกายหรือด้วยวาจาที่นาคิดเตือนของชาวโลกบางหมู่ เวลาใกล้จะตายก็นำมาคิดแล้วก็เศร้าหมอง เกิดกังวลใจ เข้าใจว่าตัวมีบาปมีความชั่ว ข้อนี้ก็เช่นกับคนเห็นยอดไม้ปลายแหลม ว่าเป็นปราสาทฉะนั้น

ช่างเถอะถึงแม้จะคิดว่าตนเป็นคนมีบาปมีความชั่วก็ตาม บาปหรือความชั่วนั้นก็ล้างได้ไม่ยากเลย และก็ล้างได้ด้วยน้ำชนิดเดียวกันเท่านั้น ความสะอาดบริสุทธิ์ที่ผู้ตม่องจะได้เสมอกันหมด เพราะน้ำล้างอย่างเดียวกัน คือการสละวางสังขารทั้งหลายหรืออารมณ์ทั้งหลายอย่างเดียวกัน

การสละวางอย่างเดียวกันนี้เท่านั้น ทางอื่นไม่มี ทางมีทางเดียวเป็นทางยอดเยี่ยม เป็นทางประเสริฐหาไม่ได้

ความใสสะอาดบริสุทธิ์ที่ผู้ตม่อง ความเป็นอริยะก็รวมอยู่ที่การสละวางนี้อย่างเดียว เพราะเหตุนี้ในที่นี้ จึงแนะทางให้ท่าน สละปล่อยสละวางอย่างเดียว

เมื่อสละปล่อยวางไม่ได้ หรือสละปล่อยวางไม่ถูก ก็จงทำโนใจให้เป็นกลางเถิด เพราะการทำโนใจเป็นกลาง ก็เท่ากับการสละปล่อยวางเหมือนกัน

เหมือนอย่างว่า สูญ แก้ว แปน (๐.๔.๘) สูญยอดเยี่ยมเทียมฟ้า แก้วยอดเยี่ยมเทียมเมฆ แปนยอดเยี่ยมเทียมเขาสินรุทิมพานต์ ในสามระดับนี้ไม่เท่ากัน

สูญ สละปล่อยวางสงบ เมื่อสละปล่อยวางสงบ อันเป็นระดับยอดเยี่ยมไม่ได้ รองลงมาเป็นแก้ว ก็ยังประเสริฐอยู่ แก้วคือทำจิตให้เป็นกลาง

ส่วนแปดต่ำลงมา หมายถึงสวรรค์ ไม่จำเป็นต้องไปปรารถนา หากพลาดสูญ หรือแก้ว ก็ย่อมจะได้อยู่เอง

ในหนังสือ ๘.๐.๑ แผนทีบอกทางเดินได้แสดง ๔ แทน ๐ ได้ แก้วมีค่าเท่ากับสูญ จิตสละวางว่างสงบ กับทำจิตเป็นกลางก็ปานกันฉนั้นแล

แก้วแทนสูญได้อย่างไร แทนได้ดังนี้ เช่น ๐ + ๒ ได้สอง ๔ + ๒ ได้สิบเอ็ด (๑๑) โดยที่สิบเอ็ดนี้เป็นเลขสองตัว จึงให้บวกเลขสองตัว ให้เหลือเลขตัวเดียวอีกทีหนึ่ง คือเอาสิบเอ็ดที่เป็นเลขหนึ่งสองตัวบวกกันเข้า ๑+๑ ก็จะได้ปรากฏเป็นสองเท่ากับ ๐+๒ เหมือนกัน ๐+๒ และ ๔ + ๒ จึงมีผลเท่ากัน

เป็นอันว่า การสำเนียงทำโนใจเป็นกลางนี้ รองลงมาจากทำโนใจสละปล่อยวาง และการทำโนใจเป็นกลางนี้นั้น จะว่าเป็นหัวหน้า หรือยอดของบุญบารมีทั้งหลายก็ได้ หรือจะเป็นบุญบารมีรวมก็ได้

แนะนำผู้ใช้อาร์มใกล้ตาย

เขียนโดย ผู้ดูแลเว็บ

วันจันทร์ที่ 22 กันยายน 2014 เวลา 05:35 น. - แก้ไขล่าสุด วันจันทร์ที่ 13 ตุลาคม 2014 เวลา 06:50 น.

ส่วนอาร์มสำรอง คือกองบุญบารมี อันกล่าวมาแล้วข้างต้น มีทานเป็นต้น ซึ่งเป็นบุญกิริยา แม้จะเป็นสังฆารภายนอก อันล่องลับไปหมดแล้วก็จริงอยู่ เมื่อมีโอกาสจะนึกบทวนให้เป็นอาร์มสำรอง ไว้บ้างก็ควรอยู่
แต่อย่าเอามาเป็นอาร์มยึดมั่นเกาะเกี่ยว ต้องถือหลักทำ ใจให้สะอาดแจ่มใส ด้วยการละวางเป็นสำคัญกว่า

จบ